

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מירא	בית שמאי												יב.
בית הלל	בית הלל												יב.
תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבדימי: השוחט עולת נדבה ביום טוב לוקה.	דאמר לך מני - בית שמאי היא												יב.
לא אמרינו מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	דאמר: [בית שמאי]												יב.
דאי בית הלל	הא אמרי: [בית הלל]												יב.
מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	הכא נמי, מתוך שהותרה שחיטה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.												יב.
ממאי דבית שמאי ובית הלל בהא פליגי? דלמא בערוב והוצאה לשבת ואין ערוב והוצאה ליום טוב קא מפלגי?	מתקיף לה רבה:												יב.
ערוב הוצאה לשבת וערוב הוצאה ליום טוב	מר סבר: [בית שמאי]												יב.
ערוב הוצאה לשבת, ואין ערוב הוצאה ליום טוב, כדכתיב (ירמיהו יז) ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת, בשבת - אין, ביום טוב - לא.	ומר סבר: [בית הלל]												יב.
אלא מעתה ליפלגו באבנים	מתקיף לה רב יוסף:												יב.
אלא, מדלא מפלגי באבנים, שמע מינה: בהוצאה שלא לצורך פליגי.	[רב יוסף]												יב.
במתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך פליגי.	ואף רבי יוחנן סבר:												יב.
המבשל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואכלו - לוקה חמש. לוקה משום מבשל גיד, ולוקה משום אוכל גיד, ולוקה משום מבשל בשר בחלב. ולוקה משום אוכל בשר בחלב, - ולוקה משום הבערה.	דתני תנא קמיה דרבי יוחנן:												יב.
פוק תני לברא הבערה ובשול אינה משנה. ואם תמצא לומר משנה - בית שמאי היא	אמר ליה: [רבי יוחנן]												יב:
לא אמרינו מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך	דאמר: [בית שמאי]												יב:
הכא נמי לא אמרינו מתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.													יב:
דאי בית הלל													יב:
מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך	כיון דאמר: [בית הלל]												יב:
הכא נמי, מתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.													יב:
אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב, בין שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום.	בית שמאי:												יב:
מתירין.	בית הלל:												יב:
גזרה שוה: חלה ומתנות - מתנה לכהן, ותרומה - מתנה לכהן, כשם שאין מוליכין את התרומה - כך אין מוליכין את המתנות.	אמרו להם בית שמאי:												יב:
לא, אם אמרתם בתרומה - שאינו זכאי בהרמתה, תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן?	אמרו להם בית הלל:												יב:
קא סלקא דעתך: שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום, ושהורמו מאמש ושנשחטו מאמש.													יב:
מני מתניתין?													יב:
לא רבי יוסי, ולא רבי יהודה, אלא אחרים.													יב:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המתנות שהורמו מערב יום טוב שמוליכין עם המתנות שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום. לא נחלקו אלא להוליכין בפני עצמן	דתניא, אמר רבי יהודה:												יב:
אין מוליכין	שבית שמאי אומרים:												יב:
מוליכין.	ובית הלל אומרים:												יב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן, כשם שאין מוליכין את התרומה - כך אין מוליכין את המתנות.	וכך היו בית שמאי דנין:		■		?							יב:
לא, אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה, תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן?	אמרו להם בית הלל:	?			?							יב:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המתנות שמוליכין, לא נחלקו אלא על התרומה	רבי יוסי:		■	◆	?							יב:
אין מוליכין	שבית שמאי אומרים:		■	◆	?							יב:
מוליכין.	ובית הלל אומרים:		■	◆	?							יב:
חלה ומתנות מתנה לכהן, ותרומה מתנה לכהן. כשם שמוליכין את המתנות - כך מוליכין את התרומה.	וכך היו בית הלל דנין:		■		?							יב:
לא, אם אמרתם במתנות - שזכאי בהרמתן, תאמרו בתרומה שאין זכאי בהרמתה?	אמרו להם בית שמאי:	?			?							יב:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על התרומה שאין מוליכין, לא נחלקו אלא על המתנות.	אחרים:		■	◆	?							יב:
אין מוליכין	שבית שמאי אומרים:		■	◆	?							יב:
מוליכין.	ובית הלל אומרים:		■	◆	?							יב:
לימא אחרים היא ולא רבי יהודה					?							יב:
מי קתני שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום? שהורמו קתני, ולעולם שחיטתן מאמש.	רבא:				!							יב:
לימא רבי יהודה היא ולא אחרים?					?							יב:
אפילו תימא אחרים, ובהגך דנשחטו מאמש.					!							יב:
אי הכי היינו רבי יהודה					?							יב:
איכא בינייהו טפלה.					!							יב:
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר - שמואל:				■							יב:
רב טובי בריה דרב נחמיה הוה ליה גרבא דחמרא דתרומה. אתא לקמיה דרב יוסף					○							יב:
מהו לאמטויי לכהן האידנא?	אמר ליה: [רב טובי בריה דרב נחמיה]				^							יב:
הכי אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי יוסי.	אמר ליה: [רב יוסף]				!							יב:
אושפזיכניה דרבא בר רב חנן הוה ליה אסורייתא דחרדלא											○	יב:
מהו לפרוכי ומיכל מנייהו ביום טוב?	אמר ליה:										^	יב:
לא הוה בדיה. אתא לקמיה דרבא.											○	יב:
מוללין מלילות ומפרכין קטניות ביום טוב.	אמר ליה: [רבא]										!	יב:
המולל מלילות מערב שבת למחר מנפה מיד ליד ואוכל, אבל לא בקנן ולא בתמחוי. המולל מלילות מערב יום טוב למחר מנפה על יד על יד ואוכל, אפילו בקנן ואפילו בתמחוי, אבל לא בטבלא ולא בנפה ולא בכברה.	איתיביה אבוי:										?	יב:
מערב יום טוב - אין, ביום טוב - לא											?	יב:
אפילו תימא ביום טוב, ואידי דתנא רישא מערב שבת - תנא סיפא נמי מערב יום טוב?											!	יב:
אם כן מצינו תרומה שזכאי בהרמתה											?	יב:
לא, אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה וכו'	ותנן:										?	יב:
לא קשיא: הא - רבי, הא - רבי יוסי בריה יהודה.											!	יב:
הכניס שבלין לעשות מהן עיסה - אוכל מהן עראי ופטור, למוללן במלילות - רבי מחייב	דתניא: [רבי]										!	יב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ז ח ט י כ											
מקרא-key:	ביצה-ביצה	מאן דאמר	מירא												
	פטר.	רבי יוסי ברבי יהודה:	!	◆											
	ולרבי יוסי ברבי יהודה נמי משכחת לה, כגון שהכניס שבלין לעשות מהן עיסה, ונמלך עליהן למוללן ביום טוב, דטבלא ביומיה.		ז												
	אלא מאי תרומה - רוב תרומה.		!												
	מחלוקת בשבלין, אבל בקטניות - דברי הכל אסורייתא טבלא.	אביי:		■											
	לימא מסייע ליה:		ז												
	מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל - הרי זה כותש, ומחשב כמה זרע יש בהם, ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ.	[תנן]	ז	■											
	מאי לאו רבי יוסי ברבי יהודה היא, דאמר התם לא טבלא, הכא טבלא		ז												
	לא, רבי היא.		!												
	אי רבי היא, מאי אריא תלתן? אפילו שבלין נמי		ז												
	אלא מאי - רבי יוסי ברבי יהודה, לשמעין שאר מיני קטניות וכל שכן תלתן		ז												
	אלא, תלתן אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל וטעם עצו ופריו שוה לפרוש נמי אעצו, קא משמע לן.		!												
	מחלוקת בשבלין, אבל בקטניות - דברי הכל אסורייתא לא טבלא.	איכא דאמרי, אמר אביי:		■											
	מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל הרי זה כותש ומחשב כמה זרע יש בהן, ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ.	מיתיבי:	ז	■											
	מאי לאו - טבל טבול של תרומה		ז												
	לא, טבל טבול של תרומת מעשר, וכדרכי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש.		!												
	מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - שמו טובלו לתרומת מעשר.	דאמר רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:	!	■											
	כותש למה לי? לימא ליה: כי היכי דיהבו לי - הכי יהיבנא לך		ז												
	קנסא.	רבא:	!												
	בן לוי שנתנו לו שבלין במעשרותיו - עושה אותן גורן, ענבים - עושה אותן יין. זיתים - עושה אותן שמן ומפריש עליהם תרומת מעשר, ונותנן לכהן. שכשם שתרומה גדולה אינה ניטלת אלא מן הגורן ומן היקב, כך תרומת מעשר אינה ניטלת אלא מן הגורן ומן היקב.	תניא נמי הכי:	■												
	מחשב? הא מדידה בעי		ז												
	הא מני - אבא אלעזר בן גימל היא.		!												
	(במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם - בשתי תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר. כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה - כך תרומת מעשר ניטלת באומד ובמחשבה.	דנניא, אבא אלעזר בן גימל:	!	■											
	מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - שמו טובלו לתרומת מעשר.	גופא, אמר רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:													
	מאי טעמא?												^		
	הואיל ויצא עליו שם מעשר.	רבא:											!		
	מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - פטור מתרומה גדולה, שנאמר (במדבר יח) והרמתם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר, מעשר מן המעשר אמרתי לך, ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר.	רבי שמעון בן לקיש:												■	
	אי הכי, אפילו הקדימו בכרי נמי	רב פפא אביי:											ז		
	עליך אמר קרא (במדבר יח) מכל מתנותיכם תרימו את כל תרומת ה'.	אמר ליה: [אביי]											!		
	ומה ראית?	[רב פפא]											ז		
	האי אדגן, והאי לא אדגן.	[אביי]											!		
	המקלף שעורין מקלף אחת אחת ואוכל, ואם קלף ונתן לתוך ידו - חייב.	תנן התם:												■	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכן לשבת.	רבי אלעזר:											◊
איני? והא רב מקלפא ליה דביתוהו כסי, כסי, ורבי חייא מקלפא ליה דביתוהו כסי, כסי								◊				◊
אלא, אי אתמר אסיפא אתמר:												◊
המולל מלילות של חטים - מנפה על יד, על יד, ואוכל, ואם נפה ונתן לתוך חיקו - חייב.	[סיפא]											◊
וכן לשבת.	רבי אלעזר:											◊
ורישא, למעשר - אין, לשבת לא? ומי איכא מידי דלענין שבת לא הוי גמר מלאכה, ולמעשר הוי גמר מלאכה?	מתקיף לה רבי אבא בר ממל:											◊
ולא? והא גרנן למעשר	מתקיף לה רב ששת בריה דרב אדי:											◊
איזהו גרנן למעשר? הקשואין והדלועין משיפקסו, ושלא פקסו - משיעמיד ערמה.	דתנן:											◊
ותנן נמי גבי בצלים: משיעמיד ערמה.	[תנן]											◊
ואילו גבי שבת - העמדת ערמה פטור												◊
אלא מאי אית לך למימר - מלאכת מחשבת אסרה תורה												◊
הכא נמי: מלאכת מחשבת אסרה תורה.												◊
כיצד מולל?												◊
חדא אחדא	אביי משמיה דרב יוסף											◊
חדא אתרתי.	רב אויא משמיה דרב יוסף:											◊
כיון דמשני - אפילו חדא אכולהו נמי.	רבא:											◊
כיצד מנפח?												◊
מנפח מקשרי אצבעותיו ולמעלה.	רב אדא בר אהבה אמר רב:											◊
כיון דמשני - אפילו בכולהו ידא נמי.	מחכו עלה במערבא:											◊
מנפח בידו אחת ובכל כחו.	אלא אמר רבי אלעזר:											◊
תבלין נדוכין במדוך של עץ, והמלח בפך ובעץ הפרור.	בית שמאי:											◊
תבלין נדוכין כדרכן במדוך של אבן, והמלח במדוך של עץ.	בית הלל:											◊
דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שנוי, מאי טעמא?												◊
כל הקדרות כולן צריכות מלח, ואין כל הקדרות צריכות תבלין.	חד אמר: [רב הונא/רב חסדא]											◊
כל התבלין מפיגין טעמן, ומלח אינה מפיגה טעמה.	וחד אמר: [רב הונא/רב חסדא]											◊
מאי בינייהו?												◊
איכא בינייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי, אי נמי במוריקא.												◊
כל הנדוכין - נדוכין כדרכן, ואפילו מלח.	רב יהודה אמר שמואל:											◊
והא אמרת מלח בעיא שנוי												◊
הוא דאמר כי האי תנא.												◊
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הנדוכין - שנדוכין כדרכן ומלח עמהן. לא נחלקו אלא לדוכה בפני עצמה	דתניא, אמר רבי מאיר:											◊

מקרא-key: ◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
מלח בפך ובעץ הפרור לצלי, אבל לא לקדרה.	שבית שמאי אומרים:														יד
בכל דבר.	ובית הלל אומרים:														יד
בכל דבר סלקא דעתך?															יד
אלא אימא: לכל דבר.															יד
כי דייכת - אצלי אצלו ודוך.	רב אחא ברדלא לבריה:														יד
רב ששת שמע קל בוכנא, אמר: האי לאו מגווייה דביתאי הוא.	[רב ששת]														יד
ודלמא אצלווי אצלי?															יד
דשמעיה דהוה צליל קליה.															יד
ודלמא תבלין הווי?															יד
תבלין נבוחי מנבח קלייהו.															יד
אין עושין טיסני, ואין כותשין במכתשת.	תנו רבנן:														יד
תרתיה?															יד
הכי קאמר: מה טעם אין עושין טיסני - לפי שאין כותשין במכתשת.															יד
ולימא אין כותשין במכתשת															יד
אי תני אין כותשין במכתשת - הוה אמינא: הני מילי במכתשת גדולה, אבל במכתשת קטנה - אימא שפיר דמי. קא משמע לן.															יד
אין כותשין במכתשת גדולה, אבל כותשין במכתשת קטנה	והתניא:														יד
כי תניא נמי מתניתא מכתשת גדולה תניא.	אביי:														יד
לא קשיא הא לן, והא להו.	רבא:														יד
רב פפי אקלע לבי מר שמואל, אייתי ליה דייסא ולא אכל.	[רב פפי]														יד
ודלמא במכתשת קטנה עבדוה?															יד
דחזייה דהוה דייק טפי.															יד
ודלמא מאתמול עבדוה?															יד
דחזייה דהוה קליף צהריה															יד
ואי בעית אימא: שאני בי מר שמואל, דאיכא פריצותא דעבדי.															יד
הבורר קטניות ביום טוב, בית שמאי אומרים: בורר אוכל ואוכל	[בית שמאי]														יד
בורר כדרכו, בחיקו בקנון ובתמחוי, אבל לא בטבלא ולא בנפה ולא בכברה.	בית הלל:														יד
אף מדיח ושולה.	רבן גמליאל:														יד
במה דברים אמורים - כשהאוכל מרובה על הפסולת, אבל פסולת מרובה על האוכל - דברי הכל נוטל את האוכל ומניח את הפסולת.	תניא, אמר רבן גמליאל:														יד
פסולת מרובה על האוכל מי איכא מאן דשרי?															יד
לא צריכא, דנפיש בטרחא וזוטר בשיעורא.															יד
אף מדיח ושולה.	רבן גמליאל:														יד

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

ביצה-ביצה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
סנדל המסומר אסור לנעלו, ומותר לטלטלו. אסור לנעלו משום מעשה שהיה, ומותר לטג אין משלחין. דאי סלקא דעתך אסור לטלטלו - השתא לטלטולי אסור, משלחין מבעיא?	אביי:											■	◇
ולא מנעל שאינו תפור.													■
פשיטא													⚡
לא נצרכא דאף על גב דנקיט בסיכי.													◇
אף לא מנעל לבן.	רבי יהודה:												■
מתיר בשחור ואוסר בלבן, מפני שצריך ביצת הגיר.	תניא, רבי יהודה:												◇
אוסר בשחור, מפני שצריך לצחצחו.	רבי יוסי:												◇
ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דמר בשרא לתחת, באתריה דמר בשרא													◇
זה הכלל כל שנאותין בו ביום טוב.													◇
שרא להו לרבנן לשדורי תפלין ביומא טבא.	רב ששת:												◇
כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותן	אמר ליה אביי: והא אנן תנן:											⚡	
הכי קאמר: כל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב.													◇
תפלין, הואיל ואתו לידן נימא בהו מילתא:	אביי:												■
היה בא בדרך ותפלין בראשו, ושקעה עליו חמה - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו. היה המדרש ותפלין בראשו, וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לביתו.	[אביי]												◇
היה בא בדרך ותפלין בראשו וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך בבית המדרש - וקדש עליו היום - מניח ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לבית המדרש	מתיב רב הונא בריה דרב איקא:												⚡
לא קשיא הא - דמנטרא, הא - דלא מנטרא.													◇
אי דלא מנטרא, מאי איריא בראשו? אפילו מחתן בארעא נמי													⚡
המוצא תפלין מכניסן זוג זוג	דהא תנן:												⚡
לא קשיא הא - דמנטרא מחמת גנבי ומחמת כלבי, הא דמנטרא מחמת כלבי, ולא מנטרא דתימא: רוב לסטים ישראל נינהו, ולא מזוללי בהו, קא משמע לן.													!
הדרן עלך ביצה													◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	ביצה-יום טוב	מאן דאמר													
יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת.	יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת.														טו:
ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.	ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.														טז:
שני תבשילין	בית שמאי:														טז:
תבשיל אחד.	בית הלל:														טז:
בדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]														טז:
אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, ואם שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.	אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, ואם שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.														טז:
מנא הני מילי?	מנא הני מילי?														טז:
דאמר קרא (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו - זכרהו מאחר שבא להשכיחו.	דאמר קרא (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו - זכרהו מאחר שבא להשכיחו.	שמואל:													טז:
מאי טעמא?	מאי טעמא?														טז:
כדי שיברור מנה יפה לשבת, ומנה יפה ליום טוב.	כדי שיברור מנה יפה לשבת, ומנה יפה ליום טוב.	רבא:													טז:
כדי שיאמרו: אין אופין מיום טוב לשבת, קל וחומר מיום טוב לחול.	כדי שיאמרו: אין אופין מיום טוב לשבת, קל וחומר מיום טוב לחול.	רב אשי:													טז:
עושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.	עושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת.	תנן:													טז:
בשלמא לרב אשי, דאמר: כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת - היינו דמערב יום טוב - אין, ביום טוב - לא. אלא לרבא, מאי איריא מערב יום טוב? אפילו ביום טוב נמי	בשלמא לרב אשי, דאמר: כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת - היינו דמערב יום טוב - אין, ביום טוב - לא. אלא לרבא, מאי איריא מערב יום טוב? אפילו ביום טוב נמי														טז:
אין הכי נמי, אלא גזרה שמא יפשע.	אין הכי נמי, אלא גזרה שמא יפשע.														טז:
(שמות טז) את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו - מכאן אמר רבי אלעזר: אין אופין אלא על האפוי, ואין מבשילין אלא על המבושל. מכאן סמכו חכמים לערובי תבשילין מן התורה.	(שמות טז) את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו - מכאן אמר רבי אלעזר: אין אופין אלא על האפוי, ואין מבשילין אלא על המבושל. מכאן סמכו חכמים לערובי תבשילין מן התורה.	ותנא מייתי לה מהכא:													טז:
מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב. יצתה כת ראשונה, אמר: הללו בעלי פטסין. כת שניה, אמר: הללו בעלי חביות. כת שלישית, אמר: הללו בעלי כדיון. כת רביעית, אמר: הללו בעלי לגינין. כת חמישית, אמר: הללו בעלי כוסות. התחילו כת ששית לצאת, אמר: הללו בעלי מארה. נתן עיניו בתלמידים, התחילו פניהם משתנין. אמר להם: בני, לא לכם אני אומר אלא להללו שיצאו, שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. בשעת פטירתו אמר להם: (נחמיה ח) לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם.	מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב. יצתה כת ראשונה, אמר: הללו בעלי פטסין. כת שניה, אמר: הללו בעלי חביות. כת שלישית, אמר: הללו בעלי כדיון. כת רביעית, אמר: הללו בעלי לגינין. כת חמישית, אמר: הללו בעלי כוסות. התחילו כת ששית לצאת, אמר: הללו בעלי מארה. נתן עיניו בתלמידים, התחילו פניהם משתנין. אמר להם: בני, לא לכם אני אומר אלא להללו שיצאו, שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. בשעת פטירתו אמר להם: (נחמיה ח) לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]													טז:
שמניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה	שמניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה	אמר מר:													טז:
והא שמחת יום טוב מצוה היא	והא שמחת יום טוב מצוה היא														טז:
רבי אליעזר לטעמיה	רבי אליעזר לטעמיה														טז:
שמחת יום טוב רשות.	שמחת יום טוב רשות.	דאמר: [רבי אליעזר]													טז:
אין לו לאדם ביום טוב אלא: או אוכל ושותה או יושב ושונה.	אין לו לאדם ביום טוב אלא: או אוכל ושותה או יושב ושונה.	דתניא, רבי אליעזר:													טז:
חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	רבי יהושע:													טז:
ושניהם מקרא אחד דרשו. כתוב אחד אומר (דברים טז) עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (במדבר כט) עצרת תהיה לכם, הא כיצד?	ושניהם מקרא אחד דרשו. כתוב אחד אומר (דברים טז) עצרת לה' אלהיך, וכתוב אחד אומר (במדבר כט) עצרת תהיה לכם, הא כיצד?	רבי יוחנן:													טז:
או כולו לה' או כולו לכם	או כולו לה' או כולו לכם	רבי אליעזר סבר:													טז:
חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	חלקהו - חציו לה' וחציו לכם.	רבי יהושע סבר:													טז:
מאי לאין נכון לו?	מאי לאין נכון לו?														טז:
למי שלא הניח עירובי תבשילין.	למי שלא הניח עירובי תבשילין.	רב חסדא:													טז:
מי שלא היה לו להניח עירובי תבשילין, אבל מי שהיה לו להניח עירובי תבשילין ולא הניח - פושע הוא.	מי שלא היה לו להניח עירובי תבשילין, אבל מי שהיה לו להניח עירובי תבשילין ולא הניח - פושע הוא.	איכא דאמרי:													טז:
מאי כי חדות ה' היא מעוזכם?	מאי כי חדות ה' היא מעוזכם?														טז:

<p>♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, לוו עלי וקדשו קדושת היום, והאמינו בי ואני פורע.	רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון:											טו:
הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר (תהלים צג) אדיר במרום ה'. אי נמי: אדרא כשמיה, כדאמרי אינשי: מאי אדרא - דקיימא לדרי דרי.	ואמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון:											טז:
שדה שיש בה אדר אינה נגזלת, ואינה נחמסת, ופירוטיה משתמרין.	תניא נמי הכי:											טז:
כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים, חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום טוב, והוצאת בניו לתלמוד תורה. שאם פחת - פוחתין לו, ואם הוסיף - מוסיפין לו.	תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חזואה:											טז:
מאי קראה - (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, איזהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה, וכתיב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. מאי משמע דהאי חק לישנא דמזוני הוא - דכתיב (בראשית מז) ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה.	רבי אבהו:											טז:
מהכא: (משלי ל) הטרפיני לחם חקי.	מר זוטרא:											טז:
אמרו עליו על שמאי הזקן, כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. מצא בהמה נאה אומר: זו לשבת. מצא אחרת נאה הימנה - מניח את השניה ואוכל את הראשונה. אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו, שכל מעשיו לשם שמים. שנאמר (תהלים סח) ברוך ה' יום יום.	תניא:											טז:
מחד שביך לשבתך	תניא נמי הכי: בית שמאי:											טז:
ברוך ה' יום יום.	בית הלל:											טז:
הנותן מתנה לחברו אין צריך להודיעו, שנאמר (שמות לד) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.	רבי חמא ברבי חנינא:											טז:
(שמות לא) לדעת כי אני ה' מקדשכם, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיע אותם.	מיתבי:											טז:
הנותן פת לתניוק צריך להודיע לאמן	מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											טז:
לא קשיא הא במתנה דעבידא לאגלויי, הא במתנה דלא עבידא לאגלויי.												טז:
שבת נמי מתנה דעבידא לאגלויי?												טז:
מתן שכרה לא עבידא לאגלויי.												טז:
הנותן פת לתניוק צריך להודיע לאמו.	אמר מר, מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											טז:
מאי עביד ליה?												טז:
שייף ליה משחא, ומלי ליה כוחלא.												טז:
והאידינא דחיישינן לכשפים מאי?												טז:
שייף ליה מאותו המין.	רב פפא:											טז:
כל מצוה שנתן להם הקדוש ברוך הוא לישראל נתן להם בפרהסיא, חוץ משבת שנתן להם בצנעא, שנאמר (שמות לא) ביני ובין בני ישראל אתה לעלם.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											טז:
אי הכי לא לענשו נכרים עלה?												טז:
שבת אודועי אודעינהו, מתן שכרה לא אודעינהו.												טז:
ואי בעית אימא: מתן שכרה נמי אודעינהו, נשמה יתירה לא אודעינהו.												טז:
נשמה יתירה נותן הקדוש ברוך הוא באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו, שנאמר (שמות לא) שבת וינפש, כיון ששבת ווי אבדה נפש.	דאמר רבי שמעון בן לקיש:											טז:
עושה אדם תבשיל מערב יום טוב.												טז:
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת לא.	אביי:											טז:
מאי שנא פת דלא?												טז:
אילימא מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא												טז:
והא דייסא נמי, דלא מלפתא												טז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

ביצה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
מימרא	דאמר רבי זירא:																	טז
הני בבליאי טפשאי דאכלי נהמא בנהמא.	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:																	טז
מערבין בדייסא	אלא, מידי דלא שכיח בעינן, ופת שכיחא ודייסא לא שכיחא.																	טז
אלא, מידי דלא שכיח בעינן, ופת שכיחא ודייסא לא שכיחא.	איכא דאמרי, אמר אביי:																	טז
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת - לא.	מאי טעמא?																	טז
מאי טעמא?	אלימא דמידי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא																	טז
אלימא דמידי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא	והא דייסא לא שכיחא																	טז
והא דייסא לא שכיחא	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:																	טז
אין מערבין בדייסא	אלא, מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא. ודייסא נמי לא מלפתא																	טז
אלא, מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא. ודייסא נמי לא מלפתא	דאמר רבי זירא:																	טז
הני בבליאי טפשאי דאכלי נהמא בנהמא.	תני רבי חייא:																	טז
דאמר רבי זירא:	רב יצחק בריה דרב יהודה:																	טז
תני רבי חייא:	רב אסי אמר רב:																	טז
רב יצחק בריה דרב יהודה:	ואם צלאן נכרי - סומך עליהם משום ערובי תבשילין, ואי עבדינהו נכרי כסא דהרסנא אסור.																	טז
רב אסי אמר רב:	פשיטא																	טז
ואם צלאן נכרי - סומך עליהם משום ערובי תבשילין, ואי עבדינהו נכרי כסא דהרסנא אסור.	מהו דתימא: הרסנא עיקר, קא משמע לן: קמחא עיקר.																	טז
פשיטא	ערובי תבשילין צריכין כזית.																	טז
מהו דתימא: הרסנא עיקר, קא משמע לן: קמחא עיקר.	כזית אחד לכלן, או דלמא כזית לכל אחד ואחד?																	טז
ערובי תבשילין צריכין כזית.	תא שמע: דאמר רבי אבא אמר רב:																	טז
כזית אחד לכלן, או דלמא כזית לכל אחד ואחד?	תנן:																	טז
תא שמע: דאמר רבי אבא אמר רב:	מאי כל שהוא? לאו אף על גב דליכא כזית																	טז
תנן:	לא, דאית ביה כזית																	טז
מאי כל שהוא? לאו אף על גב דליכא כזית	תא שמע:																	טז
לא, דאית ביה כזית	מאי לאו אין לו שיעור כלל?																	טז
תא שמע:	לא, אין לו שיעור למעלה, אבל יש לו שיעור למטה.																	טז
מאי לאו אין לו שיעור כלל?	רב הונא אמר רב:																	טז
לא, אין לו שיעור למעלה, אבל יש לו שיעור למטה.	פשיטא, דעת מניח בעינן, דעת מי שהניחו לו בעינן או לא בעינן?																	טז
רב הונא אמר רב:	דאבוה דשמואל מערב אכולה נהרדעא, רבי אמי ורבי אסי מערבו אכולהו טבריא.																	טז
פשיטא, דעת מניח בעינן, דעת מי שהניחו לו בעינן או לא בעינן?	מי שלא הניח ערובי תבשילין - יבא ויסמוך על שלי.																	טז
דאבוה דשמואל מערב אכולה נהרדעא, רבי אמי ורבי אסי מערבו אכולהו טבריא.	ועד כמה?																	טז
מי שלא הניח ערובי תבשילין - יבא ויסמוך על שלי.	רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:																	טז
ועד כמה?	עד תחום שבת																	טז
עד תחום שבת																		טז

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story- O</p>		<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	ביצה-יום טוב	מירא	מאן דאמר												
	הוא סמיה דהוה מסדר מתניתא קמיה דמר שמואל, חזייה דהוה עציב: אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערובי תבשילין.	סמוך אדידי.	אמר ליה: [מר שמואל]												טז:
	לשנה חזייה דהוה עציב, אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערובי תבשילין.		אמר ליה: [מר שמואל]												טז:
	פושע את, לכולי עלמא - שרי, לדידך - אסור.		אמר ליה: [מר שמואל]												טז:
	יום טוב שחל להיות בערב שבת - אין מערבין לא ערובי תחומין, ולא ערובי חצרות.		תנו רבנן: [ת"ק]												טז:
	מערבין ערובי חצרות, אבל לא ערובי תחומין. מפני שאתה אוסרו בדבר האסור לו, ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו.		רבי:												טז:
	הלכה כתנא קמא		רב:												טז:
	הלכה כרבי.		שמואל:												טז:
	הלכה כרבי לקולא או לחומרא?		איבעיא להו:												טז:
	פשיטא דלקולא קאמר														טז:
	משום דשלה רבי אלעזר לגולה: לא כשאתם שונין בכבל רבי מתיר וחכמים אוסרין, אלא: רבי אוסר וחכמים מתירין.														טז:
	מאי?														טז:
	דרב תחליפא בר אבדימי עבד עובדא כותיה דשמואל.		תא שמע:												טז:
	תחלת הוראה דהאי צורבא מרבנן לקלולא.		ואמר רב:												טז:
	אי אמרת בשלמא לקולא קאמר - היינו קלולא, אלא אי אמרת לחומרא - מאי קלולא איכא?														טז:
	כיון דמקלקלי בה רבים היינו קלולא.														טז:
	הלכה כרבי, ולאסור.		רבי אמר רב חסדא אמר רב הונא:												יז:
	יום טוב שחל להיות בשבת. בית שמאי אומרים: מתפלל שמנה ואומר של שבת בפני עצמה ושל יום טוב בפני עצמה.		תנו רבנן: [בית שמאי]												יז:
	מתפלל שבע, מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.		בית הלל:												יז:
	אף חותם בה מקדש השבת ישראל והזמנים.		רבי:												יז:
	מקדש ישראל והשבת והזמנים.		תני תנא קמיה דרבינא:												יז:
	אטו שבת ישראל מקדשי ליה? והא שבת מקדשא וקיימא		אמר ליה: [רבינא]												יז:
	אלא אימא: מקדש השבת ישראל והזמנים.		[רבינא]												יז:
	הלכה כרבי, וכדתריין רבינא.		רב יוסף:												יז:
	שבת שחל להיות בראש חודש או בחולו של מועד, ערבית ושהרית ומנחה - מתפלל שבע ואומר מעין המאורע בעבודה, ואם לא אמר - מחזירין אותו.		תנו רבנן: [ת"ק]												יז:
	בהודאה.		רבי אליעזר:												יז:
	ובמוספין מתחיל בשל שבת, ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.														יז:
	כל מקום שהזקק לשבע מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע.		רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:												יז:
	אין הלכה כאותו הזוג.		רב הונא:												יז:
	מניח אדם עירובי תחומין מיום טוב לחברו, ומתנה.		רב חייה בר אשי אמר רב:												יז:
	מניח אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחבירו, ומתנה.		רבא:												יז:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>
--	---

ביצה-יום טוב	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מאן דאמר עירובי תחומין - כל שכן עירובי תבשילין, ומאן דאמר עירובי תבשילין - אבל עירובי תחומין לא.														◊	ז:
מאי טעמא													^		ז:
דלמקמי שביתה בשבתא לא.													!	◊	ז:
אין אופין מיום טוב להבירו.	תנו רבנן:													◊	ז:
באמת אמרו: ממלאה אשה כל הקדרה בשר אף על פי שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת, ממלא נחתום חבית של מים אף על פי שאינו צריך אלא לקיתון אחד, אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך לו.	[ת"ק]													◊	ז:
ממלאה אשה כל התנור פת, מפני שהפת נאפת יפה בזמן שהתנור מלא.	רבי שמעון בן אלעזר:													◊	ז:
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רבא:													◊	ז:
מי שלא הניח עירובי תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר, או דלמא הוא נאסר ואין קמחו נאסר?	איבעיא להו:													^	ז:
למאי נפקא מינה														◊	ז:
לאקנויי קמחו לאחרים. אי אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר - צריך לאקנויי קמחו לאחרים, ואי אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך לאקנויי קמחו לאחרים														!	ז:
מאי?														^	ז:
מי שלא הניח עירובי תבשילין, הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשלין לו. כיצד הוא עושה - מקנה קמחו לאחרים, ואופין לו ומבשלין לו.	תא שמע:													!	ז:
שמע מינה: הוא נאסר וקמחו נאסר, שמע מינה.														!	ז:
עבר ואפה מאי?	איבעיא להו:													^	ז:
מי שלא הניח עירובי תבשילין, כיצד הוא עושה? מקנה קמחו לאחרים, ואחרים אופין לו ומבשלין לו.	תא שמע:													◊	ז:
ואי איתא ליתני: עבר ואפה - מותר.														◊	ז:
תנא, תקנתא דהיתרא - קתני, תקנתא דאסורא - לא קתני.	רב אדא בר מתנה:													!	ז:
מי שהניח עירובי תבשילין - הרי זה אפה ומבשל ומטמין, ואם רצה לאכול את עירובו - הרשות בידו. אכלו עד שלא אפה עד שלא הטמין - הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמין, לא לו ולא לאחרים, ולא אחרים אופין ומבשלין לו. אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת, ובלבד שלא יערים. ואם הערים - אסור.	תא שמע:													◊	ז:
הערמה קא אמרת, שאני הערמה דאחמירו בה רבנן טפי ממזיד.	רב אשי:													!	ז:
הא מני - חנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	רב נחמן בר יצחק:													!	ז:
אין אופין אלא אם כן ערב בפת, ואין מבשלין אלא אם כן ערב בתבשיל, ואין טומנין אלא אם כן היו חמין טמונין מערב יום טוב.	דתניא, חנניה אומר: בית שמאי:													!	ז:
מערב בתבשיל אחד ועושה בו כל צרכו.	בית הלל:													!	ז:
המעשר פירותיו בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	ת"ש:													!	ז:
לא צריכא, דאית ליה פירי אחריני.														!	ז:
המטביל כליו בשבת, בשוגג - ישתמש בהן, במזיד - לא ישתמש בהן.	תא שמע:													!	ז:
לא צריכא, דאית ליה מאני אחריני. אי נמי אפשר בשאלה.														!	ז:
המבשל בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל.	תא שמע:													!	ז:
אסורא דשבת שאני.														!	ז:
שני תבשילין.	בית שמאי:													!	ז:
מתניתין דלא כי האי תנא.														!	ז:

disputants-הולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement-■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		Talmud Navigator												
ביצה-יום טוב		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מימרא																
מודים בית שמאי ובית הלל על שני תבשילין שצריך, על מה נחלקו - על דג וביצה שעליו	דתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:												■	◇		
שני תבשילין	שבית שמאי אומרים:											◆	■	◇		
תבשיל אחד.	ובית הלל אומרים:											◆	■	◇		
שאם פרפר ביצה ונתן לתוך הדג, או שרסק קפלוטות ונתן לתוך הדג - שהן שני תבשילין	ושוין: [ב"ש וב"ה]												■	◇		
הלכתא כתנא דידן, ואליאב דבית הלל.	רבא:												■	◇		
אכלו או שאבד הרי זה לא יבשל עליו וכו'.													■	<		
נקטינן, התחיל בעיסתו ונאכל עירובו - גומר.	אביי:												■	◇		
חל להיות אחר השבת, בית שמאי אומרים: מטבילין את הכל מלפני השבת	[בית שמאי]												◆	■		
כלים מלפני השבת, ואדם בשבת.	בית הלל:												◆	■		
שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן, אבל לא מטבילין.	ושוין: [ב"ש וב"ה]												■	◇		
ומטבילין מגב לגב ומחבורה לחבורה.													■	◇		
דכולי עלמא מיהת כלי בשבת לא, מאי טעמא?													^	◇		
גזרה שמא יטלנו בידו ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים.	רבה:												!	◇		
יש לו בור בחצירו, מאי איכא למימר?	אמר ליה אביי:												⚡	◇		
גזירה בור בחצרו אטו בור ברשות הרבים.	אמר ליה: [רבה]												!	◇		
התינח שבת, ביום טוב מאי איכא למימר?													⚡	◇		
גזרו יום טוב אטו שבת.													!	◇		
ומי גזרינן?													⚡	◇		
ושוין שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן, אבל לא מטבילין.	והא תנן:												⚡	◇		
ואי איתא - נגזור השקה אטו הטבלה													⚡	◇		
ותסברא, אי אית ליה מים יפים - הני למה לי למעבד להו השקה? אלא - דלית ליה, וכיון זהיר בהו.													!	◇		
מדלין בדלי טמא, והוא טהור.	איתיביה:												⚡	◇		
ואי איתא - נגזור דלמא אתי לאטבוליה בעיניה													⚡	◇		
שאני התם, מתוך שלא הותרה לו אלא על ידי דליו - זכור הוא.													!	◇		
כלי שנטמא מערב יום טוב - אין מטבילין אותו ביום טוב, ביום טוב - מטבילין אותו ביום	איתיביה:												⚡	◇		
ואם איתא - נגזור דיום טוב אטו דערב יום טוב													⚡	◇		
טומאה ביום טוב מלתא דלא שכיחא היא, ומלתא דלא שכיחא - לא גזרו בה רבנן.													!	◇		
כלי שנטמא באב הטומאה - אין מטבילין אותו ביום טוב, בולד הטומאה - מטבילין אותו	איתיביה:												⚡	◇		
ואם איתא, נגזור הא אטו הא													⚡	◇		
ולד הטומאה היכי משכחת לה - גבי כהנים, כהנים זריזין הם.													!	◇		
נדה שאין לה בגדים - מערמת וטובלת בבגדיה.	תא שמע, דאמר רב חייא בר אשי אמר רב:												⚡	◇		

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
מקרא-key:	ביצה-יום טוב	מאימרא	מאן דאמר												
	ואם איתא, - נגזור דלמא אתי לאטבולי בעינייהן			ז											יה.
	שאני התם, מתוך שלא הותרה לה אלא על ידי מלבוש - זכורה היא.			!											יה.
	גזרה משום סחיטה.	רב יוסף:										!			יה.
	תינה כלים דבני סחיטה נינהו, כלים דלאו בני סחיטה נינהו מאי איכא למימר?	אמר ליה אביי:										ז			יה.
	גזרה הני אטו הני.	אמר ליה: [רב יוסף]										!			יה.
	איתיביה כל הני תיובתא, ושני ליה כדשנינן.											■			יה.
	גזרה שמא ישא.	רב ביבי:											!		יה.
	כלי שנשטמא מערב יום טוב - אין מטבילין אותו ביום טוב, גזרה שמא ישא.	תניא כוותיה דרב ביבי:											■		יה.
	מפני שנראה כמתקן כלי.	רבא:											!		יה.
	אי הכי אדם נמן												ז		יה.
	אדם נראה כמיקר.												!		יה.
	הא תינח מים יפים, מים רעים מאי איכא למימר?											ז			יה.
	פעמים שאדם בא בשרב, ורוחץ אפילו במי משרה.	רב נחמן בר יצחק:											!		יה.
	תינה בימות החמה, בימות הגשמים מאי איכא למימר?											ז			יה:
	פעמים שאדם בא מן השדה מלוכלך בטיט ובצואה, ורוחץ אפילו בימות הגשמים.	רב נחמן בר יצחק:											!		יה:
	תינה בשבת, ביום הכפורים מאי איכא למימר?											ז			יה:
	מי איכא מידי דבשבת שרי וביום הכפורים אסור? אלא, הואיל ובשבת שרי ביום הכפורים נמי שרי.	רבא:											!		יה:
	ומי אית ליה לרבא הואיל?											ז			יה:
	החושש בשינוי לא יגמע בהן את החומץ, אבל מטבל הוא כדרכו, ואם נתרפא - נתרפא.	והתנן:											ז		יה:
	לא יגמע ופולט, אבל מגמע ובלוע	ורמינן עלה:										ז	ז		יה:
	כי תנן נמי מתניתין - מגמע ופולט תנן.	ואמר אביי:											!	ז	יה:
	אפילו תימא מגמע ובלוע, ולא קשיא כאן - קודם טבול, כאן - לאחר טבול.	רבא:											!	ז	יה:
	ואם איתא, נימא: הואיל וקודם טבול שרי - לאחר טבול נמי שרי?												ז		יה:
	הדר ביה רבא מההיא.												!		יה:
	וממאי דמההיא הדר ביה, דלמא מהא הדר ביה?												ז		יה:
	לא סלקא דעתך												!		יה:
	כל חייבי טבילות טובלין כדרכן, בין בתשעה באב בין ביום הכפורים.	דתניא:											!	■	יה:
	ושוין שמשיקין את המים בכלי אבן וכו'.														יה:
	מאי אבל לא מטבילין?													^	יה:
	אין מטבילין את הכלי על גב מימיו לטהרו ביום טוב.	שמואל:												!	יה:
	מני מתניתין?												ז		יה:

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof														
ביצה-יום טוב	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
	לא רבי, ולא רבנן.													;	◇	יה:
	אין מטבילין את הכלי על גב מימיו לטהרו, ואין משיקין את המים בכלי אבן לטהרן, דברי רבי.	דתניא: [רבי]												;	◇	יה:
	מטבילין כלי על גב מימיו לטהרו, ומשיקין את המים בכלי אבן לטהרן.	הכמים:												;	◇	יה:
	מני? אי רבי - קשיא השקה, אי רבנן - קשיא הטבלה													;		יה:
	איבעית אימא רבי, איבעית אימא רבנן:													!		יה:
	אי בעית אימא רבי: רישא דברייתא ביום טוב, וסיפא בשבת, וכולה מתניתין ביום טוב													!	◇	יה:
	ואיבעית אימא רבנן, וכולה מתניתין בשבת.													!	◇	יט: